

quét vôi trắng, không treo chân dung các lãnh tụ như thường lệ. Những đồ cần thiết như tấm lịch, hoặc đồng hồ quả lắc cũng không có.

Kê sát tường, Văn Bình thấy một dãy ghế gỗ dài, đánh si bóng loáng. Giữa nhà là cái bàn mộc, phía sau một người đàn ông, vẻ mặt li lợm ngồi đọc sách. Y vụt đứng dậy, nói li nhí với gã cán bộ, Văn Bình nghe không rõ.

Gã cán bộ đóng chặt cửa, mời mọi người ngồi xuống ghế, rồi nói, giọng nghiêm trọng :

— Hàn bạnh được đón tiếp các đồng chí ở đây. Vì điều kiện đặc biệt, như các đồng chí đã biết, việc đón tiếp không thể mang tính chất công khai và rầm rộ. Căn nhà này dành riêng cho thượng khách, trên lầu có đầy đủ tiện nghi, không kém ở Vọng các, tuy bên dưới sơ sài và nghèo nàn. Sở dĩ chúng tôi phải thận trọng vì sợ con mắt dòm ngó của địch.

Tay sai của địch hoạt động ở đây rất nhiều, tôi xin nhắc với các đồng chí lần nữa. Bây giờ xin mời các đồng chí lên gác nghỉ lưng. Sáng nay, sau khi điem tâm, sẽ chưa làm gì hết, vì các đồng chí còn mệt. Lát nữa, tôi sẽ mang chương trình tới.

Y lặng lẽ bắt tay từng người. Phạm Bái ôm hôn vào má theo lối cộng sản. Y khẽ nghiêng đầu chào Quỳnh Ngọc, dáng điệu lễ phép. Nàng mỉm cười đáp lại.

Văn Bình đứng sau chót. Đến trước mặt chàng, y nhìn thẳng vào làn nhỡn tuyến sáng quắc, miệng nói từ từ :

— Tôi là Vũ Kính. Nghe tiếng bạn đã lâu, giờ mới được gặp mặt. Tôi có nhiệm vụ hướng dẫn

phái đoàn đi các nơi. Phòng tôi mang số 16, tôi cũng ở đây với các bạn.

Văn Bình cảm thấy lạnh lạnh ở xương sống. Hừ, y không gọi chàng là đồng chí mà là bạn, tiếng bạn cọc lốc, trắng trợn, hăm dọa. Y nghe tiếng Z.28 đã lâu, tại sao chưa bắt? Phải rồi, y định áp dụng thủ đoạn «giấy thưng dài», mặc cho chàng hoạt động, chờ chàng tiếp xúc với nhân viên của ông Hoàng rồi mới tóm trọn ỏ.

Suýt nữa, chàng nói toạc với y chàng là Văn Bình. Song chàng nén lại, giọng điem tĩnh :

— Chào đồng chí, tôi là Tăng Minh giáo sư trường đại học Chulalongkorn.

Vũ Kính nheo một con mắt :

— Tôi biết. Tôi biết bạn nhiều lắm. Biết cả quá khứ và thành tích của bạn nữa. Thôi, tôi phải đi, nội ngày nay, mình sẽ gặp nhau.

Nói xong, y quày quà ra ngoài. Văn Bình lặng lẽ trèo lên lầu. Cầu thang bằng xi măng bản thủ tương phản với bức tường sạch sẽ không một vết bụi. Sự tương phản hiện ra rõ rệt khi chàng đặt chân lên tấm thảm cói ở lầu nhứt.

Bên dưới tối tan bao nhiêu thì bên trên sang trọng bấy nhiêu. Hai dãy phòng, cửa bọc da đỏ. Những cây đèn nê-ông sáng xanh, môn man da thít. Một cái dộc bình Giang tây đất tiền đứng nghênh ngang trên cái bàn lợp phốt mi ca xanh, gần cửa sổ, chứa những bông lê đơn màu nở chum chim, màu hồng, màu vàng, và màu ngọc thạch.

Một thiếu nữ mặc đồng phục xanh, may chần, cúi đầu chào chàng và đỡ lấy chiếc va li.

Nàng trạc hai mươi, lông mày nhỏ gần hết,

áo may rộng song người ngoài cũng thấy bộ ngực đồ sộ.

Một đoàn ba thiếu nữ mặc đồng phục tương tự từa ra. Văn Bình may mắn—biết là may hay rủi—được cặp kè với cô gái có duyên nhất đám.

Nàng nói :

— Thưa đồng chí, em là Lệ Mai. Đồng chí cần gì, xin bấm chuông kêu em. Giờ nào em cũng có mặt.

Chàng nhún vai :

— Cả ban đêm nữa chứ ?

Không hiểu câu hỏi vì von của chàng, Lệ Mai tùm tùm gât đầu. Phòng Văn Bình mang số 25 được bày biện diêm dúa đến nỗi chàng không ngần được sùng sốt. Bàn ghế, giường tủ đều bằng gỗ trắng. Cái giường kiểu Tây phương thấp lè tè, choán một góc. Chàng để ý nhiều tới cái «ga» trắng muốt, vừa được ủi xong, nhứt là cái gối màu hồng, dưa dăng ten, bên trên thêu hình hồ Hoàn kiếm bằng chỉ ngũ sắc.

Lệ Mai ấn nút trong tường, cái tủ lạnh nhỏ xiu bật ra. Nàng mở tủ, giọng ngọt ngào :

— Em đã để sẵn nước ngọt và rượu cho đồng chí. Đồng chí muốn gì cũng có.

Chàng tiến lại gần thiếu nữ, ngó chăm chăm vào ngực nàng :

— Tôi muốn cái này được không ?

Thiếu nữ ngo ngác :

— Thưa đồng chí, cái gì a ?

Chàng quàng tay ngang lưng nàng :

— Có.

Chàng định ninh cô gái tát cho chàng một cái,

hoặc ít nhứt cũng gõ ra, thái độ vùng vằng, khó chịu. Nhưng không, nàng vẫn ngọt ngào :

— Nếu đồng chí muốn, em xin vâng.

Văn Bình nóng bừng mặt. Chàng không ngờ cô gái lại dễ tính đến thế. Chắc nàng đã được chỉ thị đặc biệt của phần gián. Trước khi tặng cho chàng, một viên đạn vào gáy, họ dùng mỹ nhân kế moi móc bí mật của chàng.

Chàng hôn nhẹ vào mũi nàng :

— Bây giờ được không ?

Nàng cười duyên dáng :

— Đồng chí mới xuống phi cơ còn mệt. Sau bữa cơm trưa, em xin tới.

Nàng vén tấm rèm màu hồ thủy sang bên :

— Đây là buồng tắm, có cả nóng và lạnh. Chai nước hoa Cologne để sẵn trên tủ, với bánh xà bông Coty, mời đồng chí dùng tự nhiên. Đồng chí dùng món gì điềm tâm ?

Chàng lại đùa :

— Xăng ụych caviar, dôi Francfort, sấm banh Mum.

Ba món caviar, dôi Đức Francfort, và Mum là thực đơn tư bản, tay triệu phú ở Vọng các vị tất tìm ra trong các đại lễ diêm, hưởng hồ chàng ở Hà nội, một thành phố ăn khoai luộc và xôi đậu buổi sáng.

Song cô gái không tỏ vẻ sùng sốt. Hình như trước chàng, nhiều thực khách đã đòi những món đắt tiền, và khó kiếm hơn nữa. Nàng gât đầu lễ phép :

— Thưa vâng. Lát nữa, em sẽ mang lên cho đồng chí.

Văn Bình sưng rơn. Trong thời gian ở Hà nội, chàng tha hồ ăn caviar, và nốc sâm banh khỏi phải trả tiền. Nếu biết được ăn uống như tiên, các đồng nghiệp của chàng ở sở Mật vụ đã xếp hàng, rút thăm, tranh nhau ra Hà nội. Thiếu nữ bỗng hạ thấp giọng :

— Em được lệnh khoản đãi đồng chí. Thứ nào ở đây không có, em sẽ liên lạc với câu lạc bộ sư quán Liên xô để lấy. Bây giờ, em xin chào đồng chí.

Có gái ra rồi, Văn Bình bàng hoàng như vừa tỉnh mộng. Đứng rồi, trước khi bị hành quyết, tử tội thường được ăn một bữa phở phê, dù nem công, chả phượng.

Chàng tắc lưỡi :

— Mình cứ ăn cho khoái khẩu đã, đến đó hẵng hay.

Chàng vứt vét-tông xuống giường, vào buồng tắm rửa mặt. Chắc hẳn Quỳnh Ngọc đang ngồi bó gối trong phòng riêng, tơ tưởng đến chàng. Lau mặt xong, chàng trèo lên giường, tắt đèn. Chàng ngủ lúc nào không biết.

Trong giấc ngủ xáo trộn, chàng mơ thấy khuôn mặt lạ lùng của câu bộ Vũ Kinh.

Thọc hai tay vào túi quần, y trừng mắt nhìn chàng. Chàng không còn được nằm trong căn phòng sang trọng, giường lò so, máy nước nóng và lạnh nữa. Giang sơn của chàng được thu hẹp vào cái xà-lim nhỏ xíu, tường bê tông cốt sắt lạnh lẽo, sàn xi-măng ướt át, tù nhân cuộn tròn trong bao bố rách nát, rạn rệp bò lồm ngồm.

Xà lim thông hơi bằng một hàng rào song sắt to tướng, đen sì, phía ngoài lắp một ống khóa lớn gấp ruồi cuốn tự điển. Toàn thân chàng ảm, mắt hoa lêu, chàng không thấy gì hết, ngoài bộ mặt tiêu tụy của Quỳnh Ngọc trong xà lim đối diện.

Dưới ánh đèn nhot nhot, chàng nhận rõ những quầng thâm trên đôi mắt rất đẹp của nàng. Móng tay dài, rửa tròn, bôi màu hồng thật quyến rũ, đã bị nhổ rút hết. Chàng đã chứng kiến lúc nàng bị nhổ móng. Vũ Kinh cười nhạt, ra lệnh cho dân em.

Quỳnh Ngọc nghiêng rặng, chịu đau, nước mắt trào xuống má, nhứt định không rên la. Cái kim trắng toát cán lấy móng tay, têu cán bộ giựt mạnh, một mảng thịt văng theo, máu tuôn như xối. Nàng ngoẹo đầu ngất đi.

Nàng cứ tỉnh lên, ngất xuống nhiều lần như thế. Văn Bình muốn bẻ gãy song sắt, chạy sang với nàng, nhưng sức lực kiệt rồi. Bỗng Vũ Kinh mở cửa. Y bảo chàng :

— Mày chịu khai đi, tao sẽ tha con bé. Nếu không tao sẽ nhổ nốt mười móng chân, trước khi khoét vùi, cắt tai, chọc mũi.

Đau đớn, chàng đáp :

— Anh tha nàng ra, tôi bằng lòng khai. Tha nàng ngay bây giờ. Anh muốn biết những bí mật nào tôi cũng khai hết.

Từ xà lim đối diện, nàng thét lên, yếu ớt :

— Đừng anh. Đừng quá yêu em mà khai.

Nàng chưa hiểu mưu kế của chàng. Nàng được trả tự do chàng sẽ không khai gì hết. Thu hết tài

lực, chàng sẽ hạ sát bọn thâm cung rồi tự vẫn.
 Quỳnh Ngọc vẫn thét :

— Đứng, em van anh. Chào anh. Vĩnh biệt anh.

Nàng giãy dụa dạch rồi nằm im, một giòng máu rỉ rả trên mép. Nàng đã cắn lưỡi quỵn sinh. Văn Bình đập mạnh vào chấn song :

— Ngọc, Ngọc! Trời ơi, vĩnh biệt em.

Một cái phát thật mạnh vào má làm chàng tỉnh dậy. Chàng ngơ ngác nhìn từ phía.

Quỳnh Ngọc đứng bên giường, vẻ mặt bí mật. Giấc mộng hãi hùng làm chàng toát mồ hôi. Chàng định nói :

— Em không hề gì, may quá. Anh vừa mơ thấy em bị bắt.

Song chàng im ngay. Nàng đưa ngón tay lên môi. Nàng mở cửa buồng tắm. Hiểu ý, chàng vào theo. Nàng mở hết các vòi nước. Nước tuôn ra ồ ồ. Nàng ôm ghì lấy chàng :

— Trời ơi, nhớ anh quá.

Văn Bình vuốt tóc nàng :

— Anh vừa mơ thấy em bị bắt.

— Em nghe anh gọi tên em. Em phải đánh thức anh dậy. Phòng ngoài có mấy cái loa ghi âm, anh biết chưa ?

— Biết rồi. Trong buồng tắm, mình cho nước chảy, có tài thánh cũng không thu thanh nổi. Em ở phòng nào ?

— 17. Ở đầu hành lang, cạnh phòng Phạm Bài. Hẳn đang ngủ như chết.

— Em tốt với hẳn quá.

— Bậy nào. Cũng như anh, hẳn ngáy o o vì bị đánh thuốc mê. Toàn thể phái đoàn đều bị đánh

thuốc mê. Mấy cô chiêu đãi vào các phòng, lục lợi từng li từng tí.

— Chắc họ đã vào phòng anh ?

— Có nhien. Hai sợi tóc nhỏ xiu anh dán vào khóa va li đã rơi xuống đất. Họ tục giỏi lắm, quần áo còn y nguyên, không bị lộn xộn.

Văn Bình hừ một tiếng.

Quỳnh Ngọc nói tiếp :

— May cho em, em bị mệt nên không nống cá phê. Va lại, nếu khỏe, em cũng từ chối. Đản bà chúng em có cái mũi bén nhạy lắm. Em nghĩ thấy mũi là là. Em muốn báo anh biết, nhưng không có cơ hội. Em về phòng, giả vờ chui vào mền ngủ. Họ cũng vào phòng em. Cả thấy hai người. Chỉ nuy là cô gái lông mày nhỏ gần hết xạch va li cho anh hồi nãy.

— Tên cô ta là Lệ Mai.

— Hừ, anh có cái tai là tên cô gái nào cũng biết. Nếu em không lầm, anh đã tán tỉnh rồi. Anh coi chừng đấy. Lệ Mai không phải là bồi phòng tầm thường đâu. Em nghe có bé cùng đi với nàng vào phòng em kinh cần gọi nàng là «thưa đồng chí đại úy».

— Đại úy.

— Phải, đại úy mặt vu.

— Tại sao em sang phòng anh lúc này ? Nhớ họ biết thì nguy.

— Anh đừng ngại. Họ định nhin anh và em còn ngủ lâu mới dậy. Em nghe Lệ Mai nói với cô bé là đến 10 giờ hãy bùng điếm tâm iên.

Chàng nhìn đồng hồ tay. 9g30.

— Theo em, họ có nghĩ mình không ?

Nàng đáp :

— Em thì không. Nhưng còn anh, em chưa rõ.

— Em nghĩ thế nào về Vũ Kính ?

— Dương như y phăng ra anh. Trên xe, y nói nhiều câu úp mở, làm em lo quá.

Văn Bình cười :

— Anh chỉ lo cho em thôi. Em còn trẻ quá. Còn anh, anh quen với cái chết từ lâu rồi.

— Anh đừng khinh em. Em không sợ chết đâu.

Nàng ngừng bật.

Có tiếng chân người ngoài hành lang. Đó là tiếng giày đế kép, tuy dẫm lên thảm cói rất nhẹ. Văn Bình cũng đoán ra đàn ông. Quỳnh Ngọc vừa tắt vòi nước, sửa soạn bước ra.

Chàng giữ tay nàng lại. Người lạ đến trước cửa phòng 25 dừng lại. Rồi bước lui.

Hai phút sau, y quay lại Văn Bình trèo lên giường, kéo chăn trùm kín mít. Quỳnh Ngọc khép cửa buồng tắm, và kéo cái rèm màu hồ thủy.

Nằm trong mền, Văn Bình nghe rõ tiếng hơi thở rồn rập của người lạ.

Cánh cửa nhẹ nhẹ mở ra. Văn Bình đã rút chìa khóa, để trên bàn đêm. Quỳnh Ngọc mở được cửa nhờ nàng theo học lớp huấn luyện kỹ thuật của sở gián điệp. Còn người lạ ? Y phải là gián điệp, nếu không là nhân viên của lũ quán.

Qua lỗ mền Văn Bình thấy rõ nét mặt người lạ. Chàng hơi giật mình. Y là gã đàn ông lì lợm, lạnh lùng, ngồi đọc sách dưới nhà khi xe ca chở phải đoàn tới.

Y đóng cửa lại. Chàng nhận thấy y đeo găng tay, một điều khác thường. Trời không lạnh lắm để đeo bao tay bằng da. Trừ phi y không muốn để dấu tay lại trong phòng.

Y ngó chàng trong một phút. Dương như chưa biết chắc chàng ngủ hay thức, y tiến lại, mở chăn ra. Văn Bình ngáy đều đều. Người lạ nhoẻn nụ cười bí mật.

Nụ cười tắt ngúm khi y nhìn thấy bộ áo phục sang trọng của chàng vắt trên ghế. Y cầm áo vét-lông lên xem, rồi bật ra một tiếng nhỏ :

— Là nhĩ ?

Mặt biến sắc, y mở va li của chàng. Lục lọi một lát, không tìm thấy vật định kiểm, y cúi xuống gầm giường, mở hộc tủ xem xét. Y lại thốt lên :

— Quái, hần cất bộ ấy ở đâu ?

«Bộ ấy» ? Văn Bình biết y đến tìm một bộ quần áo, chắc là bộ áo phục cũ kỹ Tăng Minh mặc trong người.

Người lạ mân mê chùm chìa khóa det ký quắc của Tăng Minh trong tay rồi từ từ bỏ vào túi quần. Văn Bình. Đoan, y bước về phía buồng tắm.

Văn Bình có cảm giác đau nhói ở tim. Chàng không coi người lạ ra gì, chỉ một phát atemi đủ quật y ngã gục xuống sàn gác. Song chàng không muốn bị lộ trước khi bắt tay vào việc.

Trong buồng tắm Quỳnh Ngọc khựng người. Nếu kẻ lạ khám phá ra nàng, nàng phải đánh bài liêu. Võ thuật của nàng có thể hạ ba, bốn người đàn ông một lúc trong nháy mắt. Giả sử y giỏi hơn, nàng còn có Văn Bình giúp sức. Và nàng tin tưởng kẻ